

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobkyně: **CET 21 spol. s r. o.,** se sídlem Kříženeckého nám. 1078/5, Praha 5, zastoupené JUDr. Vladimírem Kroupou, advokátem se sídlem Zavadilova 1925/15, Praha 6, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 8. 2010, sp. zn. 2010/299/vos/CET, čj. BUR/3893/2010, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 6. 2011, čj. 9 A 38/2011 - 46,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 4. 8. 2010, sp. zn. 2010/299/vos/CET, čj. BUR/3893/2010, uložila žalobkyni pokutu ve výši 100 000 Kč za porušení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů (dále jen „zákon o vysílání“), kterého se dopustila tím, že dne 23. 2. 2010 od 17:40 hodin na programu Nova odvysílala epizodu seriálu Kriminálka New York II (1) s názvem Léto ve městě, která obsahuje výjevy násilí a realistické až naturalistické záběry zkoumání mrtvých těl a jejich částí, které jsou způsobilé ohrozit psychický, ale i

mravní vývoj dětí a mladistvých. Tím žalobkyně porušila povinnost nezařazovat v době od 6:00 hodin do 22:00 hodin pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Žalobkyni byla současně uložena povinnost uhradit paušální částku nákladů správního řízení ve výši 1000 Kč.

II.

[2] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalované žalobou u Městského soudu v Praze. Městský soud žalobu zamítl rozsudkem ze dne 22. 6. 2011, čj. 9 A 38/2011 – 46. Odmítl žalobní námitku, podle které je napadené rozhodnutí nezákonné v důsledku nesprávného hodnocení pořadu. K naplnění skutkové podstaty správního deliktu vymezeného v § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání postačí možnost ohrožení. Soud přihlédl k tomu, že děti a mladiství v důsledku nízkého věku a nedostatečného duševního a fyzického vývoje zpravidla nejsou schopni vnímat odvysílaný pořad jako dospělí. Žalovaná hodnotila scény předmětného pořadu především z hlediska ohrožení dětí nízkého věku. Děti se mohou ocitnout u televizní obrazovky v jakékoli fázi pořadu a do vědomí si mohou zapracovat naturalistické scény pořadu právě v jednoduchých vizuálních vjemech. Obtížné uchopení těchto scén dětským divákem ostatně žalobkyně podporuje vlastními úvahami, že se jedná o prezentaci založenou na vědeckých metodách. Sama tak poukazuje na nezbytný myšlenkový proces, který je zapotřebí k pochopení vnímání dílčích sekvencí pořadu. Toho ovšem není dětský divák nízkého věku schopen; neodnáší si vědecké poznatky, ale vnímá naturalisticky zachycené násilí a utrpení. Žalovaná správně uvedla, že pojímání pořadu z vědeckého hlediska není právně významné.

[3] Městský soud neshledal důvodnost žalobní námitky, dle které žalovanou vytčené scény v kontextu pořadu nevyznívají tak, jak jsou popsány v odůvodnění rozhodnutí. Sekvence vytčené žalovanou jasně zobrazují agresi, násilí a trpící oběti. Pořad obsahuje realistické až naturalistické záběry zkoumání mrtvých těl, které mohou dětského diváka šokovat, děsit a tím ho i traumatizovat, popřípadě citově otupit, a tím tak ohrozit jeho psychický a mravní vývoj. Právě uvedená možnost ohrožení vývoje je ve správní úvaze žalované podstatná. Poukaz žalobkyně na počet odvysílaných závadných scén, délku jejich trvání a zařazení pořadu do podvečerního vysílání nemůže úvahu žalované postavit mimo meze logického usuzování v rámci správní úvahy o „riziku“ a „ohrožení“ vývoje dětí a mladistvých. Pořad byl odvysílán v zákonem zapovězeném časovém intervalu od 6:00 hodin do 22:00 hodin. V tomto případě již nehraje roli, kdy přesně byl v uvedeném časovém úseku odvysílán. Počet závadných scén nelze dle soudu považovat za malý, neboť u pořadu trvajícího cca 50 minut je poukazováno na 11 problematických scén. Délka trvání jednotlivých sekvencí zcela postačuje k zasažení dětského diváka při jeho přítomnosti u televizní obrazovky. Jednotlivé záběry jsou v čase stopáže běžným okem rozpoznatelné a emočním vjemem diváka zachytitelné.

[4] Není sporu o tom, že pro krimiseriál Kriminálka New York je příznačná snaha policejních vyšetřovatelů odhalit vrahy pomocí špičkových vědeckých metod. Prezentace těchto metod, stejně jako profesně chladnější přístup kriminalistů, je zřejmý a pochopitelný toliko dospělému divákovi. Dětský divák (zejména pak ve věku do 12 let) však není schopen rozpoznat v důsledku dosaženého stupně vzdělání a životních prožitků, že je seznamován s nejmodernějšími vědeckými metodami a postupy, a že odstup kriminalistů,

není způsoben nedostatkem empatie, ale tím, že se ve své práci setkávající s oběťmi trestných činů denně. Dítě naopak může nabýt dojmu, že nezúčastněný přístup k obětem trestných činů je obecně obvyklým jevem. Městský soud proto přisvědčil žalované, že odvysílaný pořad může vyvolat v dětech citovou otupělost.

[5] Odborné posouzení, vypracované pro účely správního řízení vedeného pod sp. zn.: 2008/403/mac/CET, nepokládá soud pro účely dané věci za potřebné. Žalobkyně v průběhu správního řízení i v žalobě odkázala toliko na obecnou definici nebezpečného televizního násilí, aniž by jej blíže uplatnila na posuzované sekvence nyní projednávaného pořadu. Z obecné premisy a celkového dojmu jiné epizody jiného krimiseriálu (Kriminálka Miami), byť založené na obdobné koncepci, nelze učinit závěr o možné závadnosti nyní posuzovaného pořadu. Žalobkyně nemohla být dotčena na svých právech tím, že předmětné odborné posouzení není součástí správního spisu. Žalovaná se přitom k odbornému posouzení vyjádřila. Dostatečně vyložila, z jakého důvodu nelze v daném případě z předmětné obecné definice vycházet, jelikož nepřihlíží k vlivu na dětského diváka. Žalovaná nemá v rámci řízení týkajících se porušení zákazu zakotveného v § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání povinnost si vždy opatřovat znalecký posudek. Uvedený postup by byl dle soudu na místě jen tehdy, pokud by nebylo možné učinit logické správní uvážení o vlivu pořadu a šlo by o hraniční případ složitého správního úsudku. Tak tomu v posuzovaném případě nebylo.

[6] Nedůvodnou soud shledal dále námitku stran nedostatků důvodů rozhodnutí. V napadeném rozhodnutí jsou totiž přehledně uvedeny všechny sekvence, které žalovaná považovala za problematické, a to z hlediska času jejich odvysílání a podrobného popisu obsahu scén. Žalobkyně byla seznámena s tím, jaké problematické záběry jsou jí vytýkány, neboť se k nim podrobně vyjádřila v podání ze dne 22. 4. 2010.

[7] Městský soud nepřisvědčil ani námitce, že žalovaná zohlednila neprokázaný údaj o sledovanosti. Žalovaná se zřetelem k § 61 odst. 2 zákona o vysílání zohlednila, že žalobkyně provozuje celoplošné vysílání, a že má vysoký podíl sledovanosti. Skutečnost, že sledovanost programu Nova, je vysoká, je běžně známá a dostupná v odborných kruzích i mezi diváckou veřejností. Proto by na ní konkrétní údaje o sledovanosti od Asociace televizních organizací nemohly nic změnit. Ostatně skutečnost o vysoké sledovanosti programu Nova žalobkyně v podané žalobě nijak nepopírá a soudu je z úřední činnosti známo, že tuto skutečnost v rozhodnutích žalované běžně akceptuje. Žalobkyně proto nemohla být dotčena na svých právech tím, že žalovaná své tvrzení nepodložila dalšími údaji.

[8] Městský soud neshledal důvody k moderaci uložené pokuty. Pokuta byla dle § 60 odst. 3 písm. d) zákona o vysílání uložena ve výši 1 % zákonné sazby, tedy velmi nízko při dolní hranici sazby. Nejednalo se tak o zjevně nepřiměřenou výši.

III.

[9] Rozsudek městského soudu napadla žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[10] Stěžovatelka spatřuje nesprávný právní výklad ve skutečnosti, že městský soud přisvědčil právní kvalifikaci skutku žalovanou. Podle názoru stěžovatelky v rozhodnutí popsané scény pořadu ani pořad jako celek nevyznívají tak, že by byly způsobilé šokovat a děsit dětského diváka a tím ho traumatizovat, a to s ohledem na počet scén označených jako scény závadné, na délku jejich trvání, na jejich vyznění v kontextu děje a na zařazení pořadu do vysílání v podvečerních hodinách. Nemohou ohrozit fyzický, psychický či mravní vývoj dětí a mladistvých. Záběry jsou sice realistické, ale ne natolik, aby jimi byl dětský divák šokován. Pořad byl vysílán v čase, ve kterém by rodiče dětí nízkého věku měli v rámci svých rodičovských povinností dohlížet na to, jaké televizní pořady jejich děti sledují. Stěžovatelka v této souvislosti poukázala na rozsudek městského soudu ze dne 27. 1. 2009, čj. 7 Ca 336/2008 - 34, hodnotící závadnost pořadu „Kriminálka Miami" vysílaném ve shodném časovém pásmu. Městský soud v daném rozhodnutí vyložil, že „*vyzvracená krev, střelou zasažený policista, muž bodnutý nožem, pořezaná ječící žena, bez dalšího může, ale také nemusí působit na dětského diváka traumaticky, vždy bude záležet na způsobu zobrazení takové skutečnosti. (...). Lidské utrpení (krev) bylo a bude součástí obsahu vysílání televizních stanic i před 22. hodinou, aniž by bylo možné bez přihlédnutí ke způsobu jeho ztvárnění dovodit porušení zákazu dle § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání. Přičemž nutno přihlédnout nejen izolovaně k provedení dané scény, ale také ji hodnotit v souvislosti s ostatním obsahem pořadu. Dalším významným kritériem je doba vysílání, a to nejen z pohledu předpokládané skladby diváků, ale také legitimního očekávání rodičů (i bez znalosti zákonného zákazu), které důvodně zahrnuje předpoklad, že zejména v ranních a poledních pořadech nebudou scény určité povahy, čímž je omezena regulační povinnost rodiny*."

[11] S ohledem na uvedené se stěžovatelka domnívá, že v době vysílání pořadu, tj. od 17:40 hodin, není možné rezignovat na regulační povinnost rodiny vůči dětem té věkové kategorie, u které je možné zvažovat působení pořadu na nerušený vývoj. K námitce týkající se nezbytnosti posouzení doby vysílání pořadu v rámci časového úseku 06:00 – 22:00 hodin stěžovatelka odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 3. 2011, čj. 8 As 79/2010 - 84, obsahující právní názor, že čas vysílání může hrát roli při posouzení naplnění materiální stránky deliktu.

[12] Stěžovatelka nadále setrvává na svém názoru, že odvysíláním předmětného pořadu nedošlo ke spáchání správního deliktu porušením zákazu dle § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání. Toto jednání, byť může vykazovat formálně znaky skutkové podstaty příslušného správního deliktu, nevykazuje takovou míru společenské škodlivosti, aby byla naplněna materiální stránka správního deliktu.

[13] Stěžovatelka dále namítla nesprávný právní výklad § 61 odst. 2 zákona o vysílání. Údaje o sledovanosti programu Nova jsou veřejně dostupné na webových stránkách Asociace televizních organizací, což je žalované známo z úřední činnosti, jak vyplývá z jejích jiných rozhodnutí. Stěžovatelka se proto domnívá, že si žalovaná měla údaje o sledovanosti programu Nova opatřit. Pokud nepodložila své tvrzení o vysoké sledovanosti konkrétními podklady, není možné kritérium sledovanosti učinit relevantním pro úvahu o výši pokuty.

[14] Rozsudek městského soudu považuje stěžovatelka za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Soud totiž nezdůvodnil odlišný právní názor oproti rozsudkům jiných senátů městského soudu ohledně argumentace stěžovatelky namítající nezbytnost zohlednit

při posuzování naplnění materiální stránky správního deliktu dobu vysílání pořadu v rámci časového úseku 06:00 – 22:00 hodin. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu je rozdílné rozhodování různých senátů krajských soudů potud nežádoucí, pokud se ten senát krajského soudu, který rozhoduje později, argumentačně nevypořádá s dříve vysloveným právním názorem jiného senátu, třebaže je mu takový názor znám či mu být znám měl a mohl. Dříve vydané rozsudky městského soudu (např. ze dne 27. 1. 2009, čj. 7 Ca 336/2008 - 34, nebo ze dne 1. 6. 2010, čj. 10 A 55/2010 - 56), obsahují názor, podle kterého při posuzování otázky, zda byl spáchán správní delikt a při úvaze o konkrétní výši pokuty, je třeba vzít do úvahy rovněž dobu vysílání pořadu.

IV.

[15] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti setrvala na správnosti jí vydaného rozhodnutí. Správní rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy a úvaha v něm obsažená byla podrobná, logická a řádně zdůvodněná. Na jednotlivé kasační námitky, které korespondují s námitkami žalobními, poskytl městský soud dostatečnou odpověď, přičemž žalovaná ocitovala ty pasáže z rozsudku městského soudu, které dopadají na vznesenou kasační argumentaci. Pokud se stěžovatelka v žalobě odvolávala na rozsudek městského soudu čj. 7 Ca 336/2008 - 34 ohledně odvysílaného pořadu Kriminálka Miami ve shodném časovém pásmu, žalovaná uvedla, že v daném případě nechala vypracovat posudek, v němž znalec dospěl k závěru, že scény označené žalovanou jako závadné mohly být způsobilé ohrozit vývoj dětí a mladistvých, a to zejména dětí pod 12 let. K námitce, že městský soud dostatečně neosvětlil, proč zaujal jiný právní názor ohledně skutečnosti, že není rozhodné, kdy přesně byl zařazen daný pořad v rámci zapovězené doby, žalovaná konstatovala, že stěžovatelka tuto námitku neuvedla ani v žalobě ani při ústním jednání před městským soudem. Žalovaná dále poukázala na celou citaci z rozsudku městského soudu sp. zn. 10 A 55/2010, z něhož vyplývá, že čas odvysílání reportáže může, ale nemusí hrát roli. V daném případě městský soud potvrdil závěr žalované, že odvysílaný pořad obsahoval takové záběry a scény, které byly způsobilé ohrozit i mladistvého diváka těsně pod hranicí 18 let.

V.

[16] Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Stěžovatelka se v kasační stížnosti předně vymezila proti právní kvalifikaci skutku žalovanou. Žalovaná, s jejímž právním hodnocením se městský soud ztotožnil, poukázala na celkem 11 problematických sekvencí epizody seriálu Kriminálka New York II (1), obsažených v úvodu pořadu, kdy je divák seznamován s kriminálními případy, dále při ohledávání mrtvých těl v pitevně a před závěrem epizody při rekapitulační vizualizaci průběhu zločinu.

[19] Objektivní stránka správního deliktu zakotveného v § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání spočívá v tom, že provozovatel vysílání zařadí v době mezi 6.00 až 22.00 hodinou do vysílání pořad, který svým obsahem, vyzněním, a to ať už dílčích sekvencí či pořadu jako celku, zakládá možnost ohrožení fyzického, psychického nebo morálního vývoje dětí a mladistvých. Ze zákonného znaku „by mohl ohrozit“ plyne, že delikt je

spáchán (dokonán) již provedením zakázaného jednání (tedy odvysíláním pořadu určitého obsahu), přičemž ohrožení chráněným zájmům nemusí hrozit konkrétně a bezprostředně - stačí ještě vzdálená možnost poruchy daná již tím, že subjekt deliktu vykonal určitou činnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2008, čj. 6 As 70/2007 - 104, všechna rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[20] Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěrem městského soudu, že stěžovatelka odvysíláním daného pořadu naplnila skutkovou podstatu správního deliktu vymezeného v § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání, tedy, že posuzovaný pořad byl způsobilý ohrozit psychický i mravní vývoj dětí a mladistvých.

[21] Ke kasační námitce, že předmětné scény nejsou způsobilé šokovat a děsit dětského diváka, Nejvyšší správní soud konstatuje, že městský soud i žalovaná se ve svých rozhodnutích dostatečně podrobně zabývali závadností daného pořadu s ohledem na obsah, počet a délku problematických scén, jejich vyznění v kontextu celého pořadu a dobu jeho vysílání. Takové požadavky na postup žalované ostatně vyjádřil městský soud v rozsudku čj. 7 Ca 336/2008 - 34, jehož část stěžovatelka ocitovala v kasační stížnosti. Při zkoumání toho, zda je určitý pořad závadným ve smyslu § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání, je třeba přihlížet zejména k tomu, že předmětné zákonné ustanovení poskytuje ochranu dětem a mladistvým. Tato skupina diváků, především s ohledem na svůj nízký věk nemusí vždy vnímat a chápat obsah vysílaného pořadu stejně jako je tomu v případě dospělých diváků. Zvláště děti nízkého věku stěží porozumí tomu, že předmětný seriál je, jak argumentuje stěžovatelka, prezentací založenou na vědeckých metodách a že kriminalisté jsou vlastně vědci a profesionálové. U této kategorie diváků nelze předpokládat nezbytný myšlenkový proces k pochopení dílčích problematických sekvencí pořadu. Jak poukázal městský soud, nedostatek životních zkušeností může způsobit, že děti a mladiství buď vůbec nerozpoznají význam a záměr pořadu, nebo je mají vůči dospělému značně posunuty nad rámec obvyklého vjemu. Na předmětný program se přitom s ohledem na dobu jeho vysílání mohou dívat děti a mladiství bez přítomnosti rodičů, kteří by jim mohli objasnit, že podstatou pořadu je, jak uvádí stěžovatelka, odhalování zločinu, tedy zla a zkoumání získaných důkazů pomocí špičkových vědeckých metod.

[22] Posuzovaný pořad obsahuje pasáže, ve kterých např. dochází k pádu lezce z mrakodrapu doprovázeného výkřiky přihlížejících diváků a dopadem vyraženého mozku na stěnu, k zobrazení detailu obnaženého hrudního koše, který patolog stříhá nůžkami, detailu krvavé tkáně, z níž patolog vyjímá diamant, nebo zakrvavělé patologovy ruce s vyjmutým diamantem. Dále je zde zobrazen i detail obličeje muže se střelnou ránou na spánku či detail otlaku pěsti v podkoží výrobce šperku. Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem, že takové realistické až naturalistické scény zkoumání mrtvých těl a jejich částí, zobrazené násilí či umírání člověka (v pořadu byl mimo jiné záběr, v němž kriminalisté otevírají skříň, ze které vypadává mrtvola muže s prostřelenou hlavou, nebo v němž lezec šplhající po fasádě mrakodrapu vidí oknem, jak je v místnosti mrakodrapu zastřelen starší muž, pak si ho všimne vrah a zamíří na něj – lezec se snaží uhnout namířené zbrani a padá) mají potenciál ohrozit psychický a mravní vývoj dětí a mladistvých, zvláště pak dětí mladšího věku. Městský soud přesvědčivým způsobem vyložil, proč odvysílání

daného pořadu, a to vzhledem k jednotlivým závadným scénám i době jeho vysílání, představuje porušení chráněných hodnot a zájmů, a naplňuje i materiální stránku správního deliktu.

[23] S ohledem na shora uvedené, pak Nejvyšší správní soud nad rámec nutného odůvodnění, dodává, že v daném případě nebyla žalovaná skutečně povinna si pro účely zákonného rozhodnutí opatřovat znalecký posudek či odborné posouzení k prokázání toho, že odvysílání daného pořadu by mohlo ohrozit fyzický, psychický či mravní vývoj dětí a mladistvých. Sama žalovaná je oprávněna posuzovat závadnost vysílání daného pořadu, a to na základě svého samostatného, racionálního a logického zvážení. Posuzovaný pořad a jeho jednotlivé vytýkané scény ani podle zdejšího soudu nepředstavují onen hraniční případ složitého správního úsudku, pro které by bylo nutné přizvání znalce (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2007, čj. 8 As 62/2005 - 66, ze dne 30. 5. 2008, čj. 4 As 35/2007 - 120, nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 3. 2005, sp. zn. II. ÚS 396/05).

[24] Důvodnost kasační stížnosti nemohou založit ani námitky směřující proti nesprávnému výkladu § 61 odst. 2 zákona o vysílání. Stěžovatelka jej shledává v tom, že žalovaná při stanovení výše pokuty zohlednila velmi vysoký podíl sledovanosti stěžovatelky na mediálním trhu, a to aniž by si k tomu opatřila konkrétní podklady. Žalovaná ve svém rozhodnutí vyšla z toho, že sledovanost programu Nova je velmi vysoká, přičemž sledovanost posuzovaného dílu pořadu Kriminálka New Yorku není z veřejně dostupných zdrojů k dispozici.

[25] Postavení provozovatele vysílání na mediálním trhu je jedním z kritérií pro ukládání pokuty podle § 61 odst. 2 zákona o vysílání. O tomto postavení nepochybně vypovídá nejen velikost provozovatele z hlediska pokrytí obyvatelstva, ale i sledovanost jeho vysílání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2007, čj. 1 As 10/2007 – 123). Ačkoliv žalované nepochybně nic nebránilo v tom, aby své tvrzení o podílu na sledovanosti programu Nova opřela o konkrétní zdroj a údaje, čím by také zvýšila přesvědčivost svého odůvodnění, skutečnost, že stěžovatelka provozuje celoplošné vysílání a především, že sledovanost programu Nova je vysoká, je nepochybně skutečností obecně známou. Při konstatování nedůvodnosti této námitky přitom nelze podle Nejvyššího správního soudu odhlédnout od toho, že stěžovatelka nevyložila, jakým způsobem žalovaná zasáhla do jejích subjektivních práv tím, že nedoložila tyto obecně známé údaje konkrétními podklady. Stěžovatelka přitom ani nezpochybňovala, že je sledovanost programu Nova velmi vysoká.

[26] Nejvyšší správní soud konečně neshledal nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spočívající v chybějící argumentaci městského soudu o tom, co jej vedlo k zaujetí odlišného právního názoru k otázce zohlednění doby vysílání pořadu. Stěžovatelka vyjádřila v kasační stížnosti přesvědčení, že konkrétní doba odvysílání vytýkaného pořadu v zákonem zapovězeném intervalu od 6:00 do 22:00 hodin je skutečností, kterou je třeba vzít do úvahy při posuzování otázky, zda byl spáchán správní delikt.

[27] Z hlediska právní kvalifikace jednání stěžovatelky jako porušení § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání je primárně rozhodné, že závadný pořad, způsobilý ohrozit fyzický,

psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých, byl odvysílán v intervalu mezi 6.00 až 22.00 hodin, tedy v zákonem zapovězené době. Samotný zákon nestanoví, že by jednotlivé časové úseky v rámci tohoto časového pásma ohrožovaly chráněnou skupinu diváků s větší či menší mírou intenzity.

[28] Judikatura správních soudů (srov. např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 15. 3. 2011, čj. 8 As 79/2010 - 84) přitom dovodila, že přesný čas odvysílání předmětného pořadu v zákonem zapovězené době může v konkrétním případě hrát roli při posouzení naplnění materiální stránky deliktu. Městský soud ve stěžovatelkou poukazovaném rozsudku ze dne 27. 1. 2009, čj. 7 Ca 336/2008 - 34, vyslovil požadavek hodnotit izolovaně provedení určité scény, ale také ji hodnotit v souvislosti s ostatním obsahem pořadu. Přitom je třeba přihlížet také k tomu, v jakou konkrétní vysílací hodinu byl pořad vysílán, tedy zda se tak stalo ráno, dopoledne či brzy odpoledne, kdy rodiče důvodně očekávají (i bez znalosti zákonného zákazu), že pořady obsahující scény určité povahy nebudou zařazovány do vysílání. V již zmiňovaném rozsudku sp. zn. 8 As 79/2010, kterým Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost stěžovatelky v jiné věci proti rozsudku městského soudu ze dne 1. 6. 2010, čj. 10 A 55/2010 – 56 (na který stěžovatelka v nyní posuzované věci odkazovala pro podporu své argumentace), se jednalo o odvysílání závadného pořadu od 21.20 hod. I přesto Nejvyšší správní soud shledal, že sporné záběry byly v reportáži uvedeny v takové kvalitě a kvantitě, že ani odvysílání reportáže krátce před 22. hodinou nemohlo snížit nebezpečnost předmětného jednání.

[29] Městský soud v nyní přezkoumávaném rozsudku netvrdil, že by žalovaná nebyla povinna vzít dobu odvysílání pořadu v úvahu, nýbrž konstatoval, že v projednávané věci nemohla mít doba odvysílání posuzovaného pořadu, s to s ohledem i na obsah pořadu, vliv na závěr, že stěžovatelka porušila § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání. Tato argumentace byla reakcí na součást žalobní námitky, že stěžovatelka nespáchala předmětný správní delikt s ohledem na to, že pořad byl vysílán v podvečerních hodinách a také se zřetelem k počtu odvysílaných závadných scén a délce jejich trvání. Nejvyšší správní soud proto neshledal, že by závěry městského soudu v nyní posuzované věci představovaly porušení principu předvídatelnosti rozhodování a s ním související princip právní jistoty, projevující se v požadavku, aby senáty městského soudu nerozhodovaly v obdobných věcech rozdílně.

[30] V nyní posuzované věci byl vytýkaný pořad odvysílán od 17:40 hodin, tedy v podvečerním čase, který zcela zjevně není blízký ani desáté hodině večerní ani šesté hodině ranní. Stěžovatelka v kasační stížnosti ani nepředložila relevantní argument, pro který by odvysílání vytýkaného pořadu v podvečerním časovém pásmu mohlo snížit nebezpečnost daného jednání natolik, aby nedosáhlo určitého minimálního stupně nebezpečnosti pro společnost, a tím pádem, proč by odvysílání daného pořadu nemělo být pokládáno za správní delikt.

[31] Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem také v tom, že argumentace stěžovatelky výchovnou a regulační funkci rodiny nemůže být pro shledání její odpovědnosti relevantní. Ochrana fyzického, psychického a mravního vývoje dětských a mladistvých diváků při sledování televizního vysílání je poskytována právě předmětným ustanovením § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání. Již Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 14. 12. 2005, čj. 9 Ca 249/2005 – 27, publ. pod č. 858/2006 Sb. NSS, vyložil, že

rodiče by měli mít možnost spolehnout se na to, že jejich děti nebudou vystaveny možným negativním vlivům při sledování televize alespoň v zákonem vymezeném časovém úseku od 6:00 do 22:00 hodin. Stejně tak platí, že ne každé dítě či mladistvý vyrůstá v takovém prostředí, v němž by ho jeho rodinní příslušníci uchránili před závadnými sekvencemi pořadu (což při neznalosti obsahu pořadu není zpravidla ani možné), a v němž by mu mohli racionálně vysvětlit stěžovatelkou tvrzenou vlastní podstatu pořadu, tedy odhalování pachatelů trestných činů a ukázku špičkových vědeckých metod.

[32] Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek městského soudu nepřezkoumatelným ani nezákonným, kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[33] Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení o této kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 *a contrario* za použití § 120 s. ř. s.). Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.), soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 16. srpna 2012

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu